

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. lipnja 2012. • br. 3 • god. VI.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasminka Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

s. M. Patricija Jurić

4 Savjest u životu i poukama
bl. Marije Propetoga (2. dio)

Blaženičina promišljanja...

M. Marija Propetoga

12 O blagosti
15 O blagosti i krotkosti
18 O poniznosti
20 Iz okružnice, 13. lipnja 1958.

Blaženici u čast...

M. Emila Barbarić

22 Životni hod u vjeri, nadi i ljubavi
– uz desetu obljetnicu Dekreta o junačkim
krepostima i devetu obljetnicu proglašenja
blaženom Marije Propetoga

s. M. Danijela Škoro

26 Tko će naći ženu vrsnu?

Događanja u župi Svih svetih...

Teo Šeparović

28 Proslava blagdana sv. Jurja u Potirni
i sv. Vincence, mučenice u Blatu

mons. Kiro Stojanov

31 Propovijed na blagdan sv. Vincence u Blatu

35 Zamolbe, zahvale...

Moleći bl. Mariju Propetoga za zagovor i
zahvaljujući joj hodočasnici često ostavljaju fotografije
na njezinu grobu u Blatu.

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

Isuse, blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome! – zaziv je koji često ponavljamo u ovom mjesecu u kojem razmišljamo o dobroti i ljubavi Srca Isusova. Ono nas poziva na nasljedovanje i svjedočenje Božje ljubavi i posebno kreposti poniznosti koja je toliko potrebna u današnjem vremenu. Poniznost proistječe iz iskrena odnosa prema Bogu. U svjetlu poniznosti jasno vidimo naše slabosti i Božju dobrotu kao i veličinu njegova praštanja nama. Svjesna toga bl. Marija Propetoga nam poručuje:

»Tko je iskreno ponizan, on je u istini jer istinito prikazuje sve kako jest, ništa ne poljepšava. On u svojoj iskrenoj poniznosti ne zna za neistinu i nikakvo prikrivanje. Ponizan se ne vrijeđa, ne vrpolji se za protivnost, ne traži pohvale, ni odobravanja. Poniznost je istina! Zato se ponizne duše na vanjštini ne prikazuju nimalo drukčije negoli su u srcu. One tako govore kako misle – ništa u njih nije dvolično. Iz njihova pogleda čitaš iskrenost« (*Kapitul*, 2. veljače 1929.).

Poniznost nas također potiče da, svjesni svojih slabosti, prihvaćamo druge i njihove slabosti bez osude i s ljubavlju:

»Ponizna duša je blaga, dobra, strpljiva – i u svojoj poniznosti sve obavlja s ljubavlju i mirom. Ne osuđuje nikoga, niti misli zlo. Drži se manjom od svih, budući da se je u poniznosti odrekla svoga suda. Bog ne traži velikih vrlina, već poniznost i prezir same sebe. Ponizne duše donose svuda mir i snošljivost« (*Kapitul*, 2. veljače 1929.).

Samo iz poniznosti može niknuti prava ljubav, jer »bez poniznosti ne može biti ljubavi«, kao što ne možemo misliti ni da će cvijet »cvasti bez korijena« (*Kapitul*, 14. listopada 1928.). Naš uzor je sam Gospodin koji je iz ljubavi prema nama

»primio na sebe sva naša poniženja, osobito u svojoj pregorkoj mucu da nam pokaže vrijednost i veličinu poniznosti! Čitajmo često o kreposti poniznosti i mnogo razmišljajmo o njoj. To je najljepša krepost i najmilija je našem božanskom Učitelju« (*Pouka*, 28. rujna 1941.).

Naša je blaženica često u svojim molitvama u Isusovu presvetom srcu nalazila mjesto pokoja i utočišta. Stoga i mi molimo kroz ovaj mjesec posebno za krepost poniznosti i blagosti koju bl. Marija Propetoga naziva divnom i potrebnom kreposti bez koje u zajedništvu s drugima ne možemo živjeti u slozi, miru i ljubavi. Pronađimo ovog ljeta i prostora i vremena da se odmorimo u Isusu – Presvetom Srcu i da se od njega koji je blaga i ponizna srca učimo i blagosti i poniznosti kao niti-ma vodiljama našega svagdašnjega života – i privatnoga i profesionalnoga. Neka nam u tom bude moćna zagovornica naša bl. Marija Propetoga, čiju devetu obljetnicu proglašenja blaženom slavimo 6. lipnja, započinjući tako godinu priprave na jubilarno slavlje prve desetnice njezina čašćenja na oltaru Božjih svjedoka i ugodnika.

s. M. Patricija Jurić,
ravnateljica Dječjeg vrtića
»Marija Petković«, Zagreb

Savjest u životu i poukama bl. Marije Propetoga (2. dio)

3. Odgoj savjesti¹

Već je u prethodnom poglavlju ukratko pokazano da je savjest čovjekova temeljna sposobnost koju treba razvijati i da je taj odgoj omogućen jedino odgojem cjelokupne osobnosti.

Koliko je Marija Propetoga davala važnost odgoju ogleda se i u tom što je posebna svrha Družbe Kćeri Milosrđa i jedna od njezinih primarnih djelatnosti upravo »formacija i odgoj djece i mladih«. ² Tomu je posvetila cijeli svoj život i to je ostavila svojim sestrama kao trajnu zadaću. Od njih traži da odgajaju po najboljim programima, ističući da »zakon Božji mora biti temelj cjelovitog odgoja«, ³ a to uključuje i savjest.

Iako temi odgoja savjesti nije izravno posvetila nijednu pouku, često ističe važnost dobrog odgoja savjesti u cjelokupnom odgoju i to po-

čevši od najranije dobi. Upravo zbog toga, u toj odgovornoj službi traži »savjesne duše s puno srca« ⁴ i to naročito od onih koji rade u odgoju djece: »Treba izgrađivati dječju savjest za red, pravednost, opraštanje, ispravnost, poštenje itd.« ⁵ Marija Propetoga sestrama ukazuje na to zato što će to imati dugoročne i trajne posljedice, ne samo za povjerenu im djecu nego i za buduće naraštaje, zato što »odgoj koji mi damo njima, oni će poslije dati svojoj djeci« ⁶ i tako iz naraštaja u naraštaj.

Da bismo sve to što bolje postigle trebamo početi od sebe i u »prvom redu odgojiti svoju savjest, izgrađiti svoje srce i dušu u ljubavi prema Bogu i dušama«. ⁷

3.1. Savjest i redovnička formacija

Svjesna je da je odgoj trajan proces: »Sestre mile, redovnica se mora izgrađivati cijeli život, svakim danom napredovati u božanskoj mudrosti i savršenosti.« ⁸ Nadahnuta na franjevačkim izvorima potiču svoje susestre: »Neka

¹ Nastavak iz prethodnoga broja ponešto prilagođena izvatka iz diplomskoga rada s. M. Patricije Jurić koji je pod naslovom »Savjest u životu i poukama bl. Marije Petković« izradila pod vodstvom prof. dr. sc. Stjepana Balobana na Institutu za teološku kulturu laika Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 2008.

² *Konstitucije Kćeri Milosrđa T. S. R. sv. Franje*, Rim, 1989, br. 6.

³ *Isto*, br. 115.

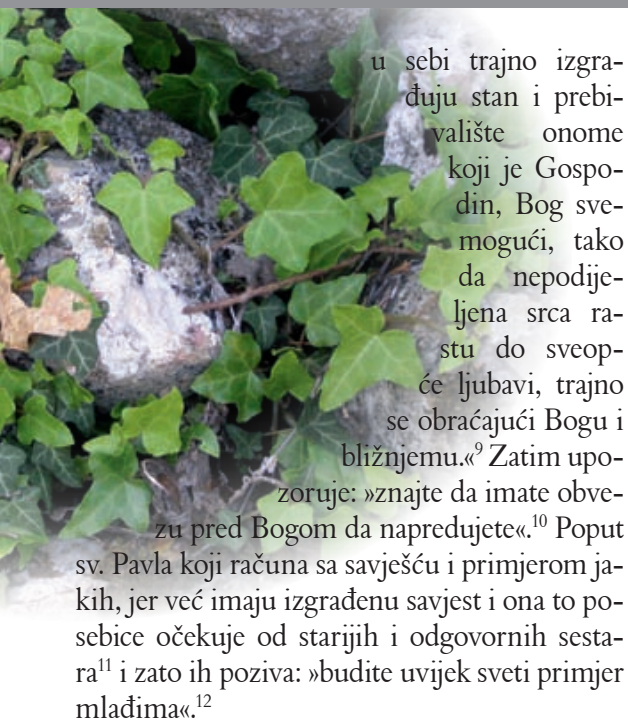
⁴ *Pouka*, 7. studenog 1950.

⁵ *Isto*.

⁶ *Isto*.

⁷ *Pouka*, 20. lipnja 1945.

⁸ *Pouka*, 22. veljače 1942.

u sebi trajno izgrađuju stan i prebivalište onome koji je Gospodin, Bog sve-mogući, tako da nepodijeljena srca rastu do sveopće ljubavi, trajno se obraćajući Bogu i bližnjemu.⁹ Zatim upozoruje: »znajte da imate obvezu pred Bogom da napredujete.«¹⁰ Poput sv. Pavla koji računa sa savješću i primjerom jakih, jer već imaju izgrađenu savjest i ona to posebice očekuje od starijih i odgovornih sestara¹¹ i zato ih poziva: »budite uvijek sveti primjer mladima.«¹²

Svjesna je toga da je izgradnja čiste kršćanske savjesti ozbiljan i zahtjevan proces i da je propuste teško nadoknaditi: »Koja nije izgrađena od djetinjstva bit će veoma teško kasnije, zato treba početi na tome raditi od prvoga dana svog ulaska u samostan.«¹³

Ovom preciziranju rada na izgradnji savjesti treba prethoditi utvrđivanje postojećeg stanja, da se vidi postoje li propusti, jer sestre »treba najprije formirati kao ljude, dobre kršćane, a tek onda dolazi pouka o redovničkom životu.«¹⁴ Često ukazuje sestrama na tu ozbiljnu i strogu dužnost savjesnog odgoja za savjesnost u svemu, jer ako se naprave propusti »kako će one

poslije odgajati druge?»¹⁵ Često ponavlja »poučavajte pomladak o savjesti, jer bez dobre savjesti ništa se ne izvađa dobro.«¹⁶

U *Direktoriju* koji je sama napisala donosi konkretan program tog odgoja, upućujući na to da sestre na osobit način trebaju biti poučene »o ispravnoj i čistoj savjesti.«¹⁷ Vezuje to uz crkvene propise koje »treba točno znati, kao i zapovijedi te odredbe svete Crkve da ih možemo vršiti. Posebno moramo poznavati sve one koje se odnose na naš redovnički život.«¹⁸

Ističe to kao »strogu dužnost.«¹⁹ Nije samo upućivala na odredbe Crkve, nego ih je i dobro poznavala. S obzirom na povjeravanja savjesti starješinama kaže: »Nikoga se ne smije siliti, ako pak od svoje vlastite volje sestra hoće da otkrije starješini i da se s njom savjetuje, to je hvalevrijedno, ali ne siliti na to.«²⁰ Od sestara odgajateljica zahtijeva evanđeosku – Pavlovu upornost i strpljivost (usp. 2 Tim 4, 2). Zato u sredstva odgoja uključuje i opomenu, s napomenom da »moramo biti zahvalni onima koji nas opominju jer oni žele da se izgradimo u točnoj savjesti.«²¹ Ne pouzdajući se u slabe ljudske snage napominje: »Bez milosti Duha Svetoga ne možemo ništa. On u nama rađa, preobražava Krista. Zato ga molimo, molimo neprestano i žarko da dođe k nama i da nas vodi. Pod utjecajem njegove milosti vaše stablo će početi cvasti i dat ćete obilne plodove, od kojih će se krijepti mnoge duše.«²²

¹⁵ Pouka, 7. studenog 1950.

¹⁶ Pouka, 11. svibnja 1962.

¹⁷ Marija Propetoga PETKOVIĆ, *Direktorij Družbe sestara Kćeri milosrđa T. R. Sv. Franje*, Rim, 19. ožujka 1958, br. 379.

¹⁸ Pouka, 15. studenog 1960.

¹⁹ Pouka, 22. veljače 1942.

²⁰ Pouka, 15. studenog 1960.

²¹ Pouka, 11. listopada 1954.

²² Pouka, 1. ožujka 1953.

⁹ *Pravilo i život braće i sestara Trećeg samostanskog reda sv. Franje*, Zagreb, 1984, br. 8.

¹⁰ Pouka, 1. siječnja 1951.

¹¹ Usp. isto.

¹² Pouka, 20. veljače 1946.

¹³ Pouka, 15. siječnja 1946.

¹⁴ Pouka, 16. prosinca 1959.

3.2. Ispit savjesti

Iz pouka Marije Propetoga iščitava se da je za osobu koja se posvetila Bogu u redovničkom pozivu nužno da joj se savjest podudara s voljom Božjom i da je savjest njezin tumač. Da bi savjest bila ispravan tumač treba je trajno odgajati i preispitivati jer »naša savjest mora biti čista u svim našim mislima, riječima i djelima«. ²⁵ Zato ona ispitivanje savjesti smatra i dobrom vježbom za očuvanje duhovnoga života u čemu se ne smijemo umoriti, a »osobito se moramo truditi oko ispitivanja svoje savjesti«, za što je »nužna ustrajna volja«, a ispitivanje savjesti je i »sredstvo po kojem upoznajemo naše pogreške i možemo ih Božjom pomoću ispravljati«. ²⁶

U ispitivanju savjesti upoznajemo jesmo li izvršavali nadahnuća Duha Svetoga i koliko smo bili vjerni onom Božjem. Iz toga njezina naputka naslućuje se uvjerenje da onaj koji je vjeran toj vježbi »ne samo da će živjeti slobodno od grijeha, već će neminovno i brzo napredovati u kreposti i svetosti«. ²⁷ Sestre upućuje na to da postoji, s jedne strane, posebno i opće ispitivanje savjesti te, s druge strane, ispitivanje savjesti prije činjenja naših djela, za vrijeme činjenja i poslije toga.

Posebno i opće ispitivanje savjesti

Posebno ispitivanje savjesti naziva tako jer se ispitujemo samo o jednome, o pogrešci koju želimo odstraniti i o kreposti koju želimo po-

Što iz ovog kratkog sažetka možemo izvući kao pouku? Poznat nam je evanđeoski primjer Martine sestre Marije koja je za pohađanje Isusove škole dobila i Učiteljevu pohvalu, i to zbog izbora najboljeg dijela (usp. Lk 10, 42). U *Poukama* Marije Propetoga pronalazimo brojne savjete, upute pa i naredjenja, što može biti od velike koristi i u ovo naše vrijeme s obzirom na djelatnost i poslove kojima se bave sestre Kćeri Milosrđa. Marija Propetoga zna da je jedino Bogu sve moguće i da »bez milosti odozgo ništa ne ide«. ²³

Sveci su u svemu jednostavni, a opet tako veliki. Zato ona jednostavno, da ne može jednostavnije, daje najbolje pedagoške recepte i ukazuje na Učitelja nad učiteljima kad kaže: »Isus će vas naučiti, on će vam dati pravu savjest.« ²⁴ Ta i sam je obećao »ištitite i primit ćete« (Iv 16, 24). Samo je tako zajamčen najbolji rezultat, jer u Isusovoj školi nema površnosti, a postiže se savršenstvo na koje su svi kršćani pozvani.

²³ Isto.

²⁴ Pouka, 22. ožujka 1931.

²⁵ Pouka, 28. rujna 1949.

²⁶ Isto.

²⁷ Isto.

stići. Opisuje kako se čini poseban ispit savjesti, i to dvaput dnevno, oko podne i navečer: »Već od časa ustajanja odlučiti točno čuvati se u danu svega što se odnosi na grijeh ili pogrešku koju želiš popraviti ili ne propustiti nijednu prigodu da se vježbaš u kreposti koju želiš postići. Oko podne moli Gospodina za milost da se sjetiš koliko si puta pogriješila protiv učinjene odluke. Navečer ponoviti isto, zatim usporediti ta dva ispitivanja savjesti, da vidimo uspjeh.«²⁸ Sestrama predlaže da vode i zabilješke o tome koliko su napredovale ili možda nazadovale i to ne za jedan dan, nego za cijeli tjedan, da onda na kraju tjedna sagledaju svoje stanje, jer je ispitivanje savjeti, upravo kao i njezin odgoj, nužno trajan proces.

Tomu je slično i opće ispitivanje savjesti, s tim »da se čini navečer i to o svim pogreškama u koje smo upali kroz dan – mišlju, riječju, djelom i propustom. Obuhvaća dužnosti cijelog dana – s napretkom, pogreškama i propustima toga dana, a prema priručniku molitava.«²⁹

Tako detaljno ispitivanje savjesti moglo bi nas navesti na pomisao neke vrste legalističke savjesti u Marije Propetoga, na ispunjavanje samo slova zakona. Ipak, nije tako. Ona sestrama želi samo dobro, pa tako i dobre rezultate ispita savjesti koje naziva srećom, a »koju će osjetiti one duše navečer, kad prije počinka učine zadnji ispit savjesti i vide da su od jutra do večeri savjesno vršile sve svoje dužnosti, točno i vjerno kako im je naređeno. Kako će sretne i blažene mirno u Bogu počivati.«³⁰ Ipak, ne zadovoljava se samo time, nego upućuje i na još jedan vidik ispita savjesti.

Trajno ispitivanje savjesti

Istančanost i budnost savjesti posebice je vidljiva u trajnom ispitu savjesti koji Marija Propetoga preporučuje jer je iz njega razvidno koliko se brinemo o svojoj duši. »Ako vodimo računa o svojoj duši, nije dosta ispitivati savjest dva puta na dan u posebnom i općem ispitu, niti je dovoljno ispitati se samo prije svete ispovijedi, jer poslije osam dana već se ne sjećamo svega što smo učinili, rekli i mislili, već je bolje da se ispitamo i kod svakog našeg djela i dužnosti. Ovo ispitivanje nije uvijek jednako, jer svaki ima svoju svrhu.«³¹ Donosi primjer o razmatranju poslije kojeg se »duša mora ispitati kako ga je učinila, koji je plod ubrala i koju je odluku donijela.«³² Pojašnjava da nije dovoljno ispitati savjest samo poslije učinjenoga djela, nego i za vrijeme njegova činjenja, ispitujući uvijek svoju nakanu i sredstva koja koristimo te hoće li Gospodin biti zadovoljan onime što činimo. I ponovo onaj isti poziv na trajnu budnost: »Moramo dobro misliti, srcem misliti pred Bogom, o svakoj našoj dužnosti i poslu, a ne samo ispitati poslije pogreške, nego ih predusresti. Ako se to i propusti, treba se bar poslije ispitati, pokajati se i učiniti čvrstu odluku ne ponavljati istu pogrešku. Ali, ako nema pokajanja ni popravka, onda ispitivanje nažalost, nije ništa drugo nego gubitak vremena.«³³ A Isus kaže: »Po plodovima ćete ih prepoznati« (Mt 7, 20). Zato Marija uporno poziva: »Budite vjerne, kćeri moje, u vršenju ispita savjesti, jer bez ozbiljnog i dnevnog ispitivanja nećete ni koraka napredovati u kreposti i nakon mnogo godina bit ćete ono što ste i danas.«³⁴ Za ono »stostruko« (Mt 19, 29) što Isus nudi, isplati se trajno težiti za onim na što nas i poziva, a to je savršenstvo.

²⁸ Isto.

²⁹ Isto.

³⁰ Pouka, 15. siječnja 1942.

³¹ Pouka, 28. rujna 1949.

³² Isto.

³³ Isto.

³⁴ Isto.

3.3. »Jača vremena« ispita savjesti

Da bi sestre lakše napredovale na putu duhovnoga rasta Marija Propetoga je za ispit savjesti odredila i tzv. jača vremena – mjesečna duhovna obnova i godišnje duhovne vježbe.

Duhovna obnova – dan ispita savjesti

Direktorij Družbe propisuje da »svaki mjesec u određeni dan, sve sestre moraju obaviti mjesečnu duhovnu obnovu«. ³⁵ Moraju ostaviti sve poslove, osim najnužnijih kako je opisano u Direktoriju. To nije dan »nagomilavanja molitava ili nekih posebnih pobožnosti, dan duhovne obnove je dan ispita savjesti«. ³⁶

Svrha je obnove duha ozbiljno i veoma savjesno ispitivanje savjesti o napretku ili nazatku u duhovnom životu koje treba učiniti svaka redovnica. U Božjoj prisutnosti ispitat će je li vjerno i za ljubav Božju izvršavala svoje glavne dužnosti. Zatim mora učiniti ozbiljnu i stalnu odluku da će raditi na svom duhovnom napretku, kao i za posvećenje duša koje su joj povjerenе. ³⁷ Trebaju se uzeti i prikladna razmatranja – uz jutarnje još dva u trajanju po pola sata. ³⁸ Učinit će se i ispit savjesti u produljenom obliku. ³⁹ Direktorij donosi i prijedlog tema razmatranja za svaki mjesec, a o čistoći i ispitivanju savjesti posebno se razmatra u rujnu, ⁴⁰ mjesecu posvećenu Duhu Svetom.

Sam ispit savjesti podijelit će se u tri točke i to: a) ispitivanje savjesti o glavnoj mani koje se želiš riješiti ili kreposti koju želiš postići, te

posebno o tri zavjeta; b) ispitivanje u vezi svoje dužnosti i rada, osobito o odgovornosti za duše i njihov moralni odgoj; c) ispitivanje o opsluživanju Ustanova i Direktorija. ⁴¹ Tako na dan duhovne obnove moramo učiniti opći uvid u stanje svoje duše i zbrojiti sve svoje tjedne račune ⁴² da bismo vidjeli gdje smo. Dobro je, kaže Marija Propetoga, izabrati vježbanje u nekoj od kreposti, no ne smijemo se obeshrabriti ako u tome odmah i ne uspijemo. Bog dopušta slabosti duha da svoje zadovoljstvo i svoju sreću nalazimo jedino u njemu, i da spoznaja o vlastitome savršenstvu u nama ne izazove oholost, nego da poput sv. Pavla mognemo reći: »Milošću Božjom jesam što jesam« (1 Kor 15, 10). Osim što se valja uzdati u milost odozgo, sestrama preporučuje da na dan duhovne obnove o svemu tome savjesno razmišljaju i da načine dobre odluke za svoj duhovni napredak, jer želi da sve sestre budu savršene. ⁴³

Duhovne vježbe – milosno vrijeme

O duhovnim vježbama Marija Propetoga govori kao o posebnom milosnom vremenu, a njih su dužne obaviti sve sestre jednom godišnje ⁴⁴ i to prvenstveno pod vodstvom Duha Svetoga, jer »bez njega ništa ne možemo«. ⁴⁵ Stoga će sestra u tom svetom času ostaviti sve svoje poslove i brige, »zatvoriti vrata i poći sama sa svojim Bogom« ⁴⁶ da bi on mogao progovoriti njezinu srcu (usp. Hoš 2, 16). Dobre se duhovne vježbe »ne sastoje u slušanju propovijedi« ⁴⁷

³⁵ *Direktorij*, br. 150.

³⁶ *Pouka*, 3. lipnja 1945.

³⁷ Usp. *Direktorij*, br. 151.

³⁸ Usp. *isto*, br. 152.

³⁹ Usp. *isto*, br. 156.

⁴⁰ Usp. *isto*, br. 138 i 141.

⁴¹ Usp. *isto*, br. 156.

⁴² Usp. *Pouka*, 3. lipnja 1945.

⁴³ Usp. *isto*.

⁴⁴ Usp. *Direktorij*, br. 161.

⁴⁵ *Pouka*, 11. studenog 1948.

⁴⁶ *Isto*, 11. studenog 1946.

⁴⁷ *Pouka*, 30. svibnja 1961.

već »u detaljnom ispitivanju savjesti cijeloga našeg života«,⁴⁸ a za to treba »imati delikatniju savjest«.⁴⁹

Kako i u čemu se sve treba ispitati Utemeljiteljica upućuje ovisno o tome tko i u kojoj prigodi obavlja duhovne vježbe.⁵⁰ Najčešće i nezaobilazne teme ispita savjesti, a protežu se kroz sve duhovne vježbe, odnose se na: vlastito posvećenje, vjernost Božjem pozivu i njegovu glasu, na svete zavjete, slobodno preuzete obveze, dužnosti itd. Stoga poziva: »Ispitajmo se kako smo slušale glas Božji.«⁵¹ Što je s našim srcem? »Je li ono živi hram Božji ili je pak razdijeljeno sa stvorovima?« I ozbiljno savjetuje: »Ako nađete da samo i jedna nit ima u njemu koja ne bi bila za Boga, morate je iščupati, prekinuti sa svakim tko bi i najmanje mjesta zauzimao u vašem srcu koje morate čuvati čisto samo za Boga, i da ne bude ni jedne misli koja nije samo za Boga.«⁵² Smatra »velikom nesrećom ako bi nešto ili netko odcijepio

na -

še srce od

Boga jer je ono njemu posvećeno zauvijek«.⁵³

Ispit savjesti u duhovnim vježbama može se obaviti i prema Božjim zapovijedima, da bismo »uredili svoj život prema presvetoj volji Božjoj«. Ozbiljno upozorava i na »kratkoću i prolaznost ovoga života, blizinu smrti« da bismo se pred Bogom našle sretne i slobodne. Zato »moramo ispitati svom pažnjom je li Bog bio jedina naša ljubav i jesmo li sve zbog njega i u njemu ljubile? Jesmo li gubile pouzdanje u njegovu providnost, u njegovu pomoć i podršku? Je li Bog bio pokretač svih naših akcija, interes naše duše? Neka nam ništa na svijetu ne bude važnije, neka nam ni jedna briga ne bude veća od vršenja presvete volje Božje.«⁵⁴ Zato uvijek i moli: »Neka Duh Sveti rasvijetli vaše duše i vaša srca, da

⁴⁸ Pouka, 11. studenog 1948.

⁴⁹ Pouka, 9. srpnja 1948.

⁵⁰ Majka utemeljiteljica je mnoge svoje pouke posvetila ovoj temi kao što su uobičajene duhovne vježbe, primjerice, Pouke: *Uvod u duhovne vježbe*, Rim, 30. svibnja 1961, 42; *Izvršiti dobro duhovne vježbe*, 11. studenog 1946; *Naše posvećenje*, 12. srpnja 1950; *O slušanju Božjeg glasa*, 16. ožujka 1962; *O našem posvećenju*, 19. ožujka 1963. Zatim u drugim prigodama kao: *Priprava za vječne zavjete*, 13. srpnja 1941; *Priprema za oblačenje, privremene i vječne zavjete*, 11. studenog 1948; *U pripravi za doživotne zavjete*, Caseros, 1951; *Duhovne vježbe za nadstojnice*, 12. prosinca 1943. itd.

⁵¹ Pouka, 16. ožujka 1962.

⁵² Pouka, 1951.

⁵³ Isto.

⁵⁴ Pouka, 11. studenog 1948.

se istinski posvetite.«⁵⁵ Stoga »započnimo nov život žive vjere, čvrstog pouzdanja i velike jedine ljubavi prema Bogu«. ⁵⁶ Da bismo u svemu tomu uspjele, potrebna je naša suradnja i dobra volja, a »moramo učiniti i čvrste odluke koje nas preko obraćenja vode k posvećenju«, ⁵⁷ a to je i cilj ispita savjesti u duhovnim vježbama.

3.4. Savjest i sakrament pomirenja

Marija Propetoga bila je pritisnuta mističnim osjećajem grijeha i vlastite nedostatnosti, a utjehu je nalazila prvenstveno u Božjem milosrđu koje je, između mnogih znakova, posebno vidjela u sakramentu pričesti i ispovijedi. Znamo i da se redovito ispovijedala, svakih osam dana, a to je tražila i od svojih sestara. ⁵⁸ Ispit savjesti prvi je korak za dobru i valjanu ispovijed. Zato svi oni dnevni, tjedni, mjesečni i godišnji ispiti savjesti vode sakramentu pomirenja kojim se iz duše uklanja zapreka, tj. grijeh koji priječi sjedinjenje s Isusom: »za sjedinjenje treba čisto srce, a najbolje ga čistimo sakramentom svete ispovijedi. (...) Velik je sakrament svete ispovijedi. To je kao drugo krštenje, gdje se opet dobiva izgubljena milost Božja. Ako je nismo bile izgubile, onda se umnaža milost Božja u nama. Sakrament svete ispovijedi izvršno je sredstvo duhovnog napretka po kojem možemo rasti i napredovati u savršenosti.«⁵⁹

Postoji i opasnost u duhovnom životu na koju Marija Propetoga upozorava, a riječ je o

savjesti koja je kod nekih zamrla⁶⁰ pa su u ispitu savjesti često sklone pronaći olakotne okolnosti i naći opravdanje za svoje pogreške, grijeha i propuste te stoga savjetuje: »Ispit savje-

s t i
obavite velikom pažnjom, jedno po jedno, bez milosti sa samom sobom, ne opravdavajući se.«⁶¹ Potanko nabraja o čemu se sve treba ispitati prije ispovijedi. »Treba sa svom pomnjom ispitati svoju savjest, svoju nepravедnost, lijenost, površnost, nemarnost, oholost. Ima li što protiv zapovijedi Božjih? Ispitati svoje nakane i namjere, je li sve radi Boga i bližnjega, zajednice i duša, ili da se istakneš, da te pohvale itd. Tako se treba i u svetim zavjetima ispitati stvar po stvar. Tu treba da bude prava savjest; da uvidi svoju krivnju i zaboravnost na Boga svoga i na odluke i obećanja njemu učinjena, da se zasrami pred svojom nepravdom i

⁵⁵ Isto.

⁵⁶ Isto.

⁵⁷ Pouka, 30. svibnja 1961.

⁵⁸ Usp. Pouka, 20. veljače 1938.

⁵⁹ Isto.

⁶⁰ Pouka, 22. ožujka 1931.

⁶¹ Pouka, 27. siječnja 1953.

što je Božju dobrotu s tim uvrijedila.«⁶² Osim što se treba dobro ispitati i pripremiti za svetu ispovijed, treba u sebi »pobuditi veliko pokajanje i bol, te plačite, ne toliko suzama očiju koliko suzama srca, ali ni to nije glavno, glavno je naša iskrena unutarnja bol, jer bez toga nam ispovijed ne donosi ploda«.⁶³

Samo nam se po sakramentu svete ispovijedi vraća milosni život i Božja naklonost i ponovo se nalazimo na putu spasenja. Iz mnogih riječi Marije Propetoga razvidno je da kršćanski i redovnički život treba biti trajan proces obraćenja i pokore, a u tom je procesu ispovijed koju predvodi prava savjest kruna dugoga pokorničkog hoda, hodočašća na putu u vječnu domovinu. Svojim životnim primjerom prednjačila je u svemu na što je drugima ukazivala i milošću Božjom stigla je do vrhunca kršćanske svetosti.

Zaključak

U povijesti čovječanstva mijenjalo se shvaćanje ljudske savjesti i odnos prema njoj. S obzirom na njezinu tajnovitost u čovjeku s pravom se može reći da je ona duboki misterij čovjekova bića. Dostojanstvo ljudske osobe kao »slike Božje« u naravnom i vrhunaravnom smislu, u svagdašnjem se životu ostvaruje u čovjekovoj savjesti i po njoj. Kršćanstvo je s vremenom sve veću pozornost posvećivalo čovjekovoj savjesti.

Marija Propetoga ovom je zemljom prošla čineći dobo, a po svojoj svetosti ostaje trajno među nama kao naš uzor i naša zagovornica. Crkveno se učenje o savjesti odražava u njezinu shvaćanju i poučavanju o savjesti. Ona je bila i ostala vjerna Kristova učenica i do savršenstva poslušna učiteljstvu Crkve, pa tako i u odnosu prema čovjekovoj savjesti. Kao »žena jake savjesti« trudila se da milošću Božjom odgovori na njegov glas i to istančanim sluhom vlastitoga srca koje je za nju bilo prebivalište živoga Boga.

Ono što je živjela, kao duhovna majka i Utemeljiteljica sestara Kćeri Milosrđa pokušala je prenijeti i na svoje duhovne kćeri. Zakon ljubavi (*agape*) postaje joj temeljnim zakonom savjesti, a potvrđuje se u služenju bližnjima. Na vrhunce se stiže osluškujući Božji glas koji, kako kaže Marija Propetoga, »diktira volju Božju«, a ona vodi sigurnim putem. Prema svetom Augustinu, savjest djeluje i živi pred Bogom i u Bogu, njemu pripada i Bog je njezin čuvar. Za Mariju Propetoga Bog je tvorac savjesti koja je njegov zasad u čovjekovu srcu, a onda i njegovo prebivalište. Iako svaka duša ima svoj vlastiti put do Boga i posebnu milost na tom putu, sveci su ipak međusobno tako bliski u shvaćanju, jer su na istom izvoru. Čovjek vođen čistom i budnom savješću već na zemlji osjeća raj u duši, a to je već ovdje dosegnuto nebo. Čovjek je moralno biće koje mora izgrađivati samoga sebe. Marija Propetoga uvijek iznova ukazuje na taj trajan proces i daje konkretne smjernice. Od sestara očekuje i traži da budu »savjesne duše s puno srca« u svemu, a posebno od onih koje su pozvane odgajati buduće naraštaje jer je na njima velika odgovornost.

Danas kad je u mnogima »zamro« glas Božji u savjesti, kad se nameću i slušaju u strci i buci života raznorazni glasovi, poruke o savjesti u poukama Marije Propetoga mogu poslužiti kao izvrstan poticaj za moralni i duhovni život.

⁶² Pouka, 20. veljače 1938.

⁶³ Pouka, 1. ožujka 1959.

*Pouka s kapitula prve vrhovne predstojnice
Majke Marije Propetoga
u Caserosu, 29. travnja 1952.*

O blagosti

Blagost je krepost koju ju Isus najviše cijenio. On je dopustio da ga se naziva Jaganjcem Božjim jer je jaganjac simbol blagosti.

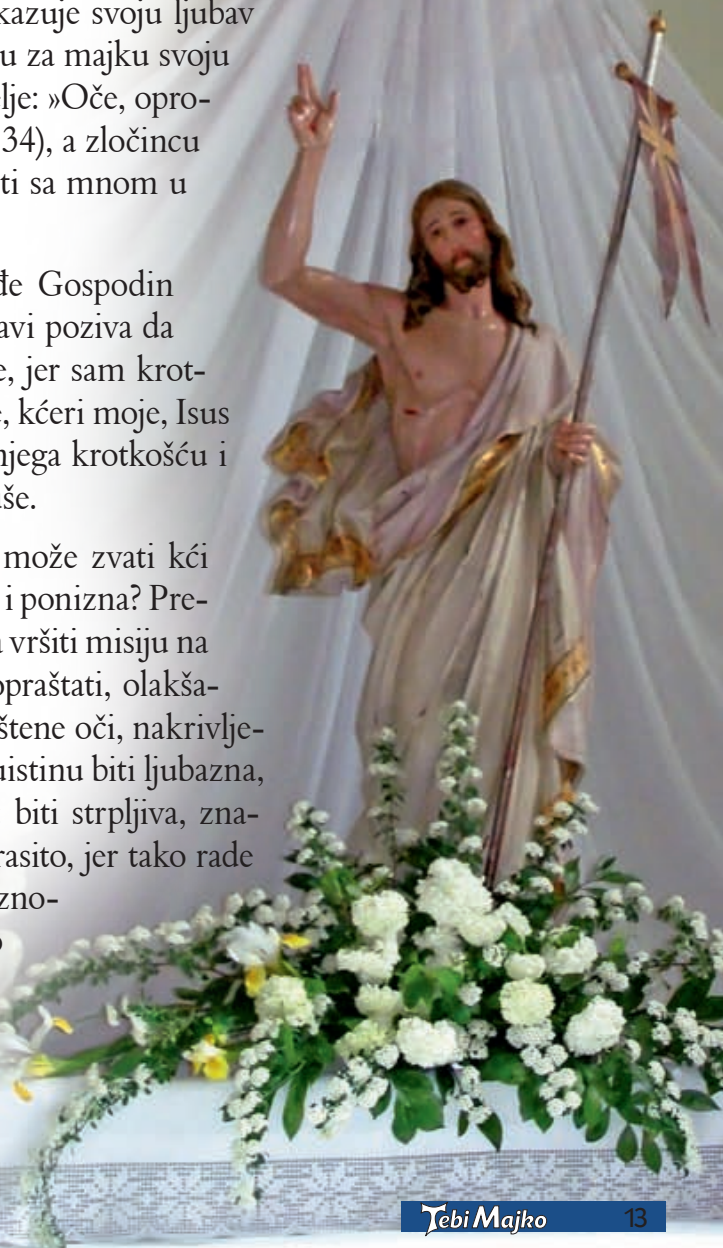
Kćeri moje, budite blage i jednostavne u odnosu sa svojim starješinama, sestrama i sa svima. Svima iskazujte ljubav i ljubaznost koja odsijeva na blagim i kreposnim dušama; posebno je iskazujte onim dušama koje vam dosađuju ili su učinile nešto što je povrijedilo vaš *ja*, ili su pak po naravi grube. Imajte na umu da je blagost sestra ljubavi, a ljubav je strpljiva, ljubav sve podnosi (usp. 1 Kor 13, 5.7). Tko ne zna podnositi pogreške bližnjega, taj nema ljubavi. Osim toga, promislite i ispitajte se: Koliko mana imam ja?, te ćete uvidjeti da ih imate previše, ali da unatoč tomu želite da vam drugi iskazuju ljubav i milosrđe i da vas poštuju. Na isti je način potrebno da i vi

drugima iskazujete ljubav, da podnosite njihove slabosti, da ih poštuju, ljubite i da im помаžete u svemu koliko vam je moguće.

Vidimo da je naš Gospodin Isus s blagošću i ljubavlju pristupao svima. Podnosio je zavist farizeja i tvrdokornih židova, grube načine i postupke vojnika, nesavršenosti i nerazumijevanje učenika, ali unatoč svemu tomu, s koliko je strpljivosti i ljubavi podnosio sve; zatim vidimo kako je postupao s Judom kojemu je iskazao posebnu ljubav, tako da mu je i noge prao, želeći da mu omekša srce i da ga obrati. Na Kalvariji, propet na križu, iskazuje svoju ljubav nezahvalnom čovječanstvu i daje mu za majku svoju vlastitu majku; moli za svoje mučitelje: »Oče, oprosti im jer ne znaju što čine« (Lk 23, 34), a zločincu kaže: »Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju« (Lk 23, 43).

Promislimo koliko nam milosrđe Gospodin iskazuje, s koliko nas blagosti i ljubavi poziva da ga nasljedujemo: »Učite se od mene, jer sam krotka i ponizna srca« (Mt 11, 28). Vidite, kćeri moje, Isus želi preobraziti naše srce da poput njega krotkošću i blagošću privučemo k njemu sve duše.

Osim toga, kako se neka sestra može zvati kći Milosrđa, ako u svom srcu nije blaga i ponizna? Prema imenu koje nosi, ona ne bi mogla vršiti misiju na koju je pozvana: tješiti, pomagati, opraštati, olakšati itd. Biti krotka ne znači imati spuštene oči, nakrivljenu glavu i pričinjati se ljupka, nego uistinu biti ljubazna, te sa svima postupati poput Krista: biti strpljiva, znati praštati i nikada se ne opirati naprasito, jer tako rade neodgojene duše koje nemaju poniznosti ni ljubavi. A ako sestri treba nešto reći, opomenuti je ili ispraviti, to treba učiniti s ljubavlju i poštovanjem, a nikada je vrijeđati ili raniti načinom i riječima koje nisu blage.

Biti krotka znači znati sačuvati blagost i mirnoću pri uvredama, protivštinama, nerazumijevanju, zlostavljanju; prava se krepost krotkosti vidi kada se u šutnji sve podnosi strpljivo, bez proturječja, odgovarajući smireno i ne gubeći duševni mir. Ne brinite se što će drugi učiniti ili reći, dovoljno je da vam ne oduzmu Isusa, a njega vam nitko ne može oduzeti.

Nasljedujmo tolike kreposne duše, kao sv. Elizabetu, sv. Klaru i druge svece koji su blagoslivljali one koji su ih zlostavljali, postupajući s njima blago i ljubazno kao da se je radilo o najdražim bićima od kojih su primili velika dobročinstva.

Sv. Mala Terezija, premda je u svom samostanu doživjela nerazumijevanje, nikada se nije tužila kad je bila nepravедno suđena. Naprotiv, ona je velikom ljubavlju ljubila sve svoje sestre i zahvaljivala im za svaku primljenu opomenu.

Duša koja uistinu ljubi Boga i koja je shvatila božanski poziv, treba steći krepost blagosti, i na njoj se trebaju vidjeti plodovi ove kreposti, to jest: ljubav prema svom božanskom Zaručniku, ljubaznost prema bližnjemu, strpljivost u podnošenju uvreda, patnji i nerazumijevanja, a sve to iz ljubavi prema Bogu.

Vaš uzor neka bude Krist. U njega se ugledajte i on će vas ogrnuti prekrasnim plaštem krotkosti, te vam dati mir duše i srca koji ćete moći pružati svima koji vas okružuju, jer će se osjećati privučeni vašom dobrotom, milosrđem i blagošću.

Nasljedujte, dakle, svoga božanskog Zaručnika u divnoj blagosti, ljubavi i ostalim krepostima, tako da možete sa sv. Pavlom reći: »Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist« (Gal 2, 20). Budući da je sv. Pavao savršeno nasljedovao Krista, mogao je pozivati ljude da ga nasljeduju.

Ljubi vas i blagoslivlja vaša duhovna Majka

Is. Augustin Guehenst

*Pouka Majke Marije Propetoga
u Rimu 19. rujna 1961.*

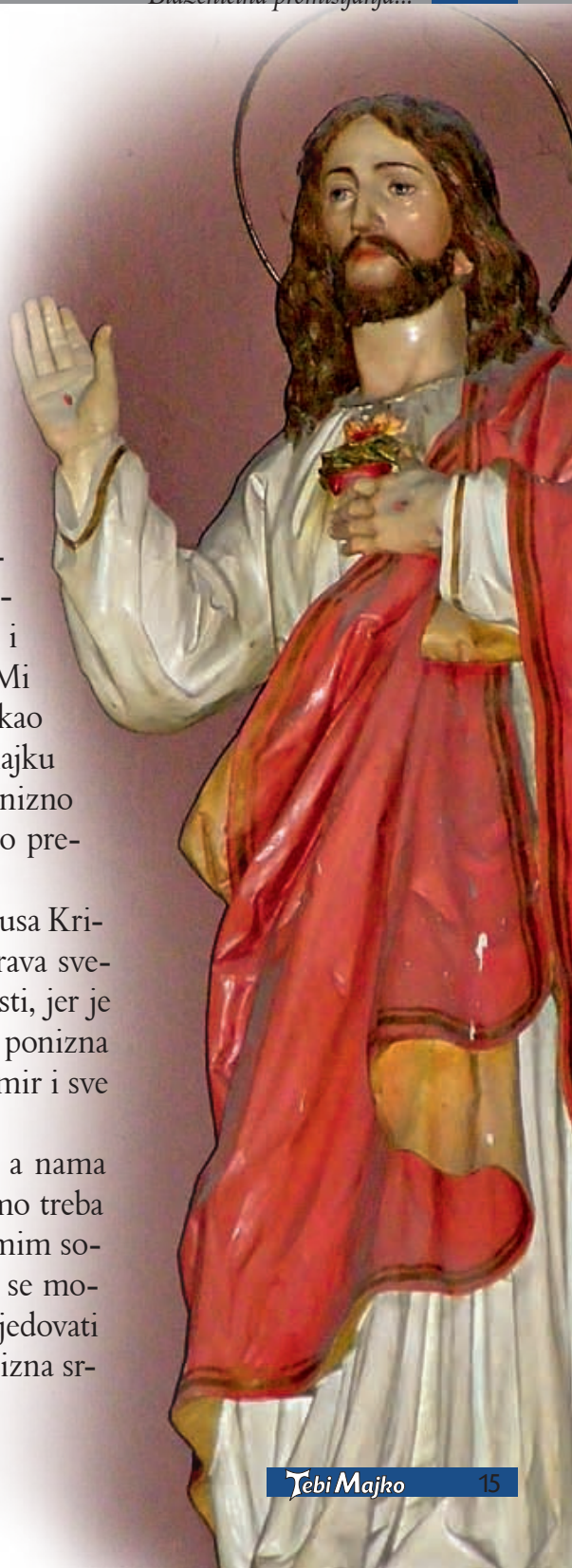
O blagosti i krotkosti

Milim mojim duhovnim kćerima!

Premile kćeri moje u Isusu, danas vam želim govoriti o divnoj i potrebnoj kreposti blagosti bez koje ne možemo u zajedničkom životu živjeti u slozi, miru i ljubavi. Stoga nam je svima neizbježno potrebita, osobito zato što nam je tu krepost naredio naš Gospodin Isus Krist i naučio nas riječima: »Učite se od mene koji sam blaga i ponizna srca i naći ćete mira dušama svojim« (Mt 11, 29). Mi ga moramo u tim krepostima nasljedovati, kao i Blaženu Djevicu Mariju, našu nebesku Majku koja je u čitavom svom životu sve blago i ponizno primila, podlažući se u svemu mirno i blago presvetoj volji Božjoj.

Blagost i poniznost temeljne su kreposti Isusa Krista. Svetost koja nije blaga i ponizna, nije prava svetost. (...) Blaga duša puna je dobrote i kreposti, jer je blaga duša dobrostiva, blaga duša je strpljiva, ponizna i milosrdna. (...) Blaga duša donosi posvuda mir i sve stišava.

Blagost je osobita miljenica Isusa Krista, a nama svima neophodno potrebita. Da je postignemo treba da je vježbamo i da se ustrajno borimo sa samim sobom, moleći vruće Gospodina za pomoć da se možemo svladati i tako u takvoj kreposti nasljedovati Isusa Krista vapijući često: »Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje, po srcu svojem.«

Najprije moramo biti blagi s Bogom, u svemu se prilagođujući njegovoj svetoj volji. U svim kušnjama i protivštinama recimo: »Bože moj, neka se u svemu na meni vrši tvoja presveta volja, jer znam da mi sve dolazi od tvojega Očinskog srca, za moje dobro i za vječno spasenje. Znam da si ti predobar, pravedan i premilostiv.« Duši koja sve tako prima iz Božje pouke, on daje svoju milost i kraljevstvo nebesko.

Drugo: moramo biti blagi i milosrdni prema svomemu bližnjemu. Duša koja ljubi Boga, ljubi i sve one koje on ljubi, a to su naši bližnji. Blaga duša nastoji svima pomoći, sve utješiti, svakoga blago prima, saslušava i pomaže. Blaga duša ne protuslovi na opomene, uvrede i nepravde, već sve mirno šuteći prima, sve podnosi Isusu za ljubav. Blaga se duša čuva da nekoga ne uvrijedi i čuva se da ne učini nešto što bi drugome moglo biti nažao.

Ako gledamo Krista u bližnjemu, bit ćemo milosrdni prema njegovoj bijedi i podnosit ćemo njegove nedostatke. Opominjat ćemo ga bez tvrdoće. Vladat ćemo se prema njemu onako kako bismo se vladali prema Isusu Kristu koji ide na Kalvariju pod teretom križa. Slaboće, bijede i nedostaci bližnjega ne bi nas uznemiravali, već bismo mu pružili usluge strpljivo i s dobrotom. Da bismo sve to postigli treba ljubiti Boga u bližnjemu.

Ništa nije toliko potrebno u redovničkim zajednicama kao blagost među sestrama, blagost koja pruža blaženi mir i uzajamnu ljubav koja je zapovijed Gospodina našega. Zato upotrijebimo sve sile da se izvježbamo u kreposti blagosti i da je postignemo, gledajući Krista u našim starješinama i sestrama.

Treće: moramo biti blagi i strpljivi prema svojim tjelesnim i duhovnim bijedama. Bl. Ju-

lijano Eymard uči da se osoba ne smije uznemiravati ni zbog svojih slabosti i napasti, već se treba boriti poniznom strpljivošću, dobrom voljom i s pouzdanjem u Boga. Ne smijemo se srditi zato što nismo savršeni, već se poniziti pred Bogom i ljudima. Naša slabost i duhovna nedostatnost, za nas su uvjeti poniznosti. Prihvatite s blagošću svoju nemoć i to će u vama proizvesti stalan mir koji će se blago u vama sjediniti. Savršenost, blagost bila bi: zahvaljivati Bogu na našoj duhovnoj bijedi više nego na slavi, da se ne bismo uzoholili, priznajući da nismo ničega dostojni.

Potrebna nam je ta slatkost blagosti u službi Božjoj u svim unutarnjim djelima, u svim unutarnjim odnosima s Bogom, osobito u razmišljanju i molitvi. Na primjer, provodite svoje razmatranje, a nemate ni misli ni čuvstva, ni sredstava da ih pobudite. Tad recite: »Bože moj, bez tebe ne mogu ništa, no uza sve ostat ću pred tvojim nogama, imaj milosrđa sa mnom.« Uznemiriti se radi svoje duhovne nesposobnosti, bila bi oholost i samodopadnost koja misli da je sposobna za veće stvari.

Ponavljajmo svako jutro s psalmistom: »Zašto si žalosna, dušo moja, i zašto me smućuješ? Uzđaj se u Boga, on je moj spasenje i moj Bog« (Ps 42, 6). Evo nam odgovora. Dakle, mirna blagost i pouzdanje u milosrđe onoga koji ne odbacuje nikoga koji se u njega uzda, utješit će nas i spasiti.

Vježbajmo se zato, mile moje, u blagosti i kreposti u svemu i sa svakim, osobito sa sestrama i starješinama, s bolesnicima i siromasima, u svima gledajući Krista koji reče: »Što učinite jednomu od ove moje najmanje braće, meni ste učinili (...) dodajte blagoslovljeni Oca mogega, primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta« (Mt 25, 34.40).

Presvetom Srcu Isusovom i njegovoj presvetoj Majci sve izručuje, ljubeći i blagoslivljajući vas vaša duhovna Majka

Isusovog Srca

Iz pouke prve vrhovne predstojnice majke Marije Propetoga

28. rujna 1941.

O poniznosti

Danas je Majka tumačila sestrama krepost poniznosti govoreći o velikoj pogibelji oholosti, a glavne misli su bile: Što je oholost? Kako dobri Bog kažnjava oholost? Oholicu svatko prezire, sve mu ide naopak, a ne postiže uspjeha ni u kojem radu. Ohola duša je zaslijepljena i smiješna.

Kćeri drage, promatrajte časkom poniznu dušu. Ona je mirna i jednostavna. Uživa mir u sebi i prenosi ga na druge koji je okružuju. Svatko je ljubi i želi živjeti u njezinoj blizini jer je čista i istinita.

Zato, sestre drage, tjerajte uporno i ustrajno od sebe duh oholosti, i mada se ne može tu manu odjednom iščupati iz duše, ipak malo pomalo uz pomoć Boga Svemogućega i svojom upornošću, uspjjet ćemo. Razmišljajte na ove riječi našega božanskog Učitelja: »Učite se od mene koji sam blaga i ponizna srca i naći ćete pokoj dušama svojim« (Mt 11, 29). On je primio na sebe sva naša poniženja, osobito u svojoj pregorkoj muci da nam pokaže vrijednost i veličinu poniznosti!

Čitajmo često o kreposti poniznosti i razmišljajmo mnogo o njoj. To je najljepša krepost i najmilija našem božanskom Učitelju. Molimo veoma često i svim srcem Zlatnu kronicu: »Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome.« Isus je rekao apostolima, a preko njih i svima nama: »Ako ne budete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko« (Mt 18, 3) tj. kao djeca nevine, jednostavne, iskrene, blage, ljubazne, milosrdne, pune ljubavi Božje, a odbacujući svaku i najmanju oholost.

Ugledajmo se u našega svetog oca Franju, on je prava slika slatkog i preponiznog Propetog Isusa. Nastojimo slijediti njega u iskrenoj poniznosti, inače se ne možemo zvati njegovim kćerima. On je bio bogat vitez, a odrekao se svega i postao veliki siromah, da bi se mogao što više poniziti. Cijeloga je svog života oplakivao svoje grijeh, mada nikad nije učinio teški grijeh. Zbog velike poniznosti nije htio da primi svećeničko odijelo i ređenje, već samo đakonat, a dostojniji je bio od svoje braće svećenika.

Ponizna duša je veoma velika pred Bogom, sam se nebeski Otac u njoj naslađuje. Naprotiv ohola je duša slijepa i ne vidi svojih pogrešaka; oholost je zasljepljuje i tako pada sve dublje. Čuvajte se, sestre drage, da ne upadnete u taj tako odvratni grijeh kao što je oholost, koji će vas strovaliti u vječni oganj!

Svemogući Bog odbacuje ohole, a podiže ponizne. Blažena Djevičica Marija i sv. Franjo neka nam budu uzor poniznosti. Poniznost je temelj svih kreposti. Uzaludna je svaka druga krepost, ako ne posjedujemo poniznost.

Proseći od Gospodina duh duboke i iskrene poniznosti za sve svoje mile duhovne kćeri, blagoslivlja ih i ljubi u Kristu njihova duhovna Majka!

*Iz okružnice prve vrhovne predstojnice
Majke Marije Propetoga
u Rimu, 13. lipnja 1958.*

*Svim milim sestrama, Kćerima Milosrđa
u miloj domovini!*

Mile i ljubljene sestre i kćeri moje u Isusu!

Na ovaj sveti dan ljubavi i proslave Presvetoga Srca Isusova, Kralja i Gospodina našega, u duhu sve vas u njemu pohađam, ljubim i blagoslivljam jednu po jednu kao slatku djecu srca i duše moje u njemu.

On mi vas je dao, u njemu vas vruće i majčinski ljubi duša moja, da bi za svaku dala svoj život, tj. za njezino veće posvećenje i vječno spašenje. Ove svete noći »Noćnog klanjanja« pred izloženim Svetootajstvom (kako svaki četvrtak imamo do jutra u petak u ovoj družbinoj središnjoj kući u Rimu) vruće sam za sve vas molila i vapila da ostanete povezane u ljubavi i sjedinjene čvrsto s Presvetim Srcem Isusovim, vašim božanskim Zaručnikom, jer ako budete kao jedna duša sjedinjene u ljubavi on će vas primiti i čuvati u svom srcu, inače on odbacuje one koje nemaju ljubavi i poniznosti. Ljubav čini da se ponizimo jedna pred drugom, da u njegovoj ljubavi obuhvatimo dobre i zle, opraštamo i uzvraćamo sve s ljubavlju. Koja duša traži sebe i svoja prava, ta ne pozna duh Kristov, duh samozataje, poniznosti i ljubavi.

Zato, mile moje, kad molite, osobito ovaj mjesec onu zlatnu krunicu: »Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome«, mislite na ponizno i blago Srce Isusovo, vapijte mu da učini vaše srce po srcu svome. Vi prve, moje sestre, uzgajajte osobito duh prave ljubavi i poniznosti i samozataje, što je prvi duh ove naše mile družbe Isusove. Vi starije prednjačite mlađima, da od vas poprime i prisvoje sveti duh ljubavi.

Molila sam ovu svetu noć i ovaj dan Gospodina našega da dade ovoj svojoj družbi i svakoj pojedinoj samo duh svoje ljubavi koji će sve voditi k njemu i sve držati sjedinjene u njemu, da kad dođem k vama da vas nađem sve sjedinjene kao jedno srce u svetoj Isusovoj ljubavi.

*Isuse, blaga i ponizna srca,
učini srce moje po srcu svome!*

Molitva bl. Marije Propetoga kojom je posvetila Družbu Kćeri Milosrđa Kristu Kralju –
Presvetom Srcu Isusovu u Rimu, 16. listopada 1951.

M. Emila Barbarić,
vrhovna predstojnica
Družbe Kćeri Milosrđa

Životni hod u vjeri, nadi i ljubavi

*Uz desetu obljetnicu Dekreta o junačkim
krepostima i devetu obljetnicu proglašenja blaženom
Marije Propetoga*

*Za Družbu Kćeri Milosrđa i za Crkvu u
Hrvata 5. srpnja 2002. u Rimu i 6. lipnja
2003. u Dubrovniku zbili su se važni
događaji nakon kojih su uslijedili mnogi
drugi, nezaboravni, a mnogima su pomogli
na putu uzdizanja duha prema Bogu i većega
zauzimanja u ostvarivanju milosrđa prema
bližnjima u karizmi bl. Marije Propetoga
o kojoj se između ostaloga u Dekretu o
junačkim krepostima kaže:*

Glas svetosti, što ga je službenica Božja uživala za života, potvrđen je poslije smrti. O toj je činjenici rimski vikarijat započeo pravni postupak za proglašenje blaženom i svetom, provevši biskupijsko ispitivanje kojega je pravnu snagu prihvatio Sveti zbor za pravne poslove svetih odlukom od 8. svibnja 1998.

Kad je bila pripremljena »pozicija« tj. podnesak s obrazloženjem, započela je rasprava o tome je li službenica Božja neprekidno izvršavala kreposti u junačkom stupnju. Dana 23. travnja 2002. godine održan je poseban sastanak teologa savjetnika koji je završio povoljnim glasovanjem. Uzorita gospoda kardinali i oci biskupi, okupljeni na redovitoj sjednici 21. svibnja ove godine, saslušavši izvješće predlagatelja pravnoga postupka, preuzvišenoga gospodina Emilija Eida, maronite, naslovnoga biskupa Sarepte, objavili su da je Službenica Božja Marija Propetoga Petković dosegнула najviši stupanj junačkih bogoslovnih kreposti, kao i njima pripojenih stožernih.

Kad je napokon dolje potpisani kardinal nadstojnik podnio pomno sastavljeno izvješće o svim tim činjenicama vrhovnomu svećeniku Ivanu Pavlu II., njegova je svetost, prihvaćajući i potvrđujući želje Svetoga zbora za pravne postupke svetih, naredila da se o junačkim krepostima službenice Božje pismeno objelodani odluka. Kad je to po propisu bilo učinjeno, pozvavši k sebi na današnji dan niže potpisanoga kardinala nadstojnika, kao i predlagatelja pravnoga postupka, i mene biskupa tajnika Svetoga zbora, kao i sve što ih je valjalo pozvati, u njihovoj je nazočnosti preblazeni otac svečano izjavio: »Čvrsto i zasigurno stoji činjenica o bogoslovnim krepostima vjere, ufanja i ljubavi, kako prema Bogu, tako i prema bližnjemu, kao i o onima stožernima razboritosti, pravednosti, umjerenosti i jakosti, te njima pripojenim krepostima, u junačkom stupnju, službenice Božje Marije Propetoga (u svijetu: Marija Petković), utemeljiteljice Družbe Kćeri Milosrđa, trećega samostanskog reda, u predmetu i prema učinku o kojemu je riječ.

Sveti je pak Otac naredio da se ova odluka javno proglasi i unese među spise Svetoga zbora za pravne postupke svetih.

Dano u Rimu, 5. srpnja godine Gospodnje 2002.

kardinal Saraiva Martin Jose, prefekt Kongregacije
† Eduard Nowak, naslovni nadbiskup lunski, tajnik Kongregacije

Mjesni je biskup mons. dr. Želimir Puljić objavio tom prigodom dopis svim župnim uredima i samostanima:

Stigla nam je radosna vijest da je Sveti Otac Ivan Pavao II. u petak, 5. srpnja 2002. godine objavio dekret o »herojskim krepostima službenice Božje Marije Propetog Petković«. Tim se činom službeno završava glavni dio postupka pri Svetom zboru za proglašenje svetaca kako ga predviđa apostolska konstitucija *Divinus perfectionis magister* iz 1983. godine (apostolska konstitucija je cjelovito objavljena u knjizi *Zakonika kanonskoga prava*, Zagreb, 1988., str. 780-827).

Naime, mišljenje teologa savjetnika, te kardinala i biskupa nakon dugogodišnjih istraživanja i rasprava donesena su Svetom Ocu koji ovim dekretom dopušta javno štovanje službenice Božje.

Radostan je to trenutak kako za dubrovačku biskupiju, tako i za hrvatski narod. Posebno je ovo radostan dan za njezinu Družbu Kćeri Milosrđa, kao i za rodnu župu Svih svetih u Blatu.

U tom vidu neka se u nedjelju 7. srpnja objavi u župnim oglasima ovaj događaj i po mogućnosti poprati svečanim zvonjenjem u nedjelju u podne.

Neka se također objavi da će tim povodom na dan njezina preminuća, u utorak 9. srpnja 2002. godine biti navečer u 8 sati svečano misno slavlje u našoj prvostolnici u Dubrovniku, kao i u njezinu rodnom mjestu Blato. Neka se vjernicima preporuči da se mole novoj službenici Božjoj i neka ih se pozove na zahvalnu molitvu za ovaj milosni događaj.

Bilo sve na veću slavu Božju, na čast Crkve i njezinih svetaca.

+ Želimir, biskup dubrovački, Dubrovnik, 5. srpnja 2002.

Načelnik Branko Bačić, otvarajući Deseto blatsko ljeto 2002., između ostalog poručio je:

»Blato, prije ljeta dobilo si poklon – najveća od svih koje si dalo, tvoja kći Marija, zbog svojih junačkih kreposti bi od Kongregacije za proglašenje blaženim i svetim proglašena časnom službenicom. Opet, Blato moje, imaš prigodu dokazivati svoju duhovnu veličinu, u ljubavi prema svojoj kćeri. Jer, kako kaže sv. Augustin: 'Ništa se na voli što se prethodno ne upozna.' Može li je, onda, pitam te, zbog njezina sebedarja, ponajprije tebi, Hrvatskoj i čitavoj Crkvi, netko više voljeti od tebe?«

Okružnicom od 6. srpnja 2002. provincijalna predstojnica sestrama u Provinciji Krista Kralja piše:

»Vjerujem da ste već svaka osobno u srcu i u svojim zajednicama zahvalile Bogu za nova iznenađenja. U Rimu je 5. srpnja objavljena Odluka o herojskim krepostima službenice Božje Marije Propetoga Isusa Petković kojom ugodnica Božja stječe naslov časna službenica Božja. Ovaj dokument je korak bliže beatifikaciji i potvrda Crkve o vjerodostojnom življenju i ispravnom naviještanju evanđeoskih vrednota Marije Propetoga Petković čime nas Crkva poziva, potiče i obvezuje na nasljedo-
vanje primjera njezina načina života.«

*Dan za danom u dragoj domovini i u svijetu donosio je pokoju novost o vrsnoj ženi našega ro-
da i vremena, a blaženi papa Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom u Dubrovniku 6. lip-
nja 2003., dajući nam je tako za uzor i zagovornicu. Mnogi su se tada pitali, tko je ta žena i
što nam znači njezino proglašenje blaženom? Možda i danas nakon svih tih godina mnogi-
ma nije jasno zašto se toliko pažnje posvećuje životu jedne redovnice iz malog otočnog mjesta?
Možda i stoga što svoje sestre, a onda i svakog Kristova učenika poziva na bezuvjetnu ljubav
prema Bogu i čovjeku, kako je to izrekla i u svojoj oporuci 9. prosinca 1960. u Rimu:*

»Ljubite beskrajno preslatkoga svoga Gospodina Isusa Krista, za njega samo sve radite i svoj život u djelima milosrđa utrošite. Za njega i Družbu neka sve bude. Za njega živite i umirite. Hajdete po svijetu i širite kraljevstvo ljubavi njegove. Nastojte da ga ljudi upoznaju i uzljube, i iz svih sila radite na tom, da po njemu uzljube i slave Oca i da žive po duhu ljubavi Kristove. Budite vjerne Bogu i svetoj Crkvi. Ne strašite se progonstva – kratak je ovaj život, a vječno blaženstvo vas čeka. Radite za slavu Božju, za vaše posvećenje i za spas duša, osobito za širenje Očeve slave i ljubavi vršeći djela milosrđa – što je cilj i svrha naše družbe, ono za što je usta-
novljena.«

Uvjerena sam da nas shvaćanje života u zbilji tih njezinih riječi potiče i poziva na to da svoj život koji nam je Bog darovao živimo odgovorno, a da poštujemo svaki ljudski život. Papa Benedikt XVI. je 28. ožujka 2010. u Poruci za 25. svjetski dan mladih ohrabrio ne samo vjerničku mladež, nego i svakog vjernika:

»Da biste otkrili životni plan koji vas može potpuno usrećiti, slušajte Boga koji ima plan ljubavi sa svakim od vas. S pouzdanjem ga pitajte: 'Gospodine, koji je tvoj plan Stvoritelja i Oca s mojim životom? Što je tvoja volja? Ja je želim ispuniti.' Budite sigurni da će vam odgovoriti. Ne bojte se njegova odgovora. 'Bog je veći od našega srca i znade sve' (1 Iv 3, 20).«

s. M. Danijela Škoro,
katehistica i voditeljica zborova

Tko će naći ženu vrsnu?!

Svetište bl. Marije Propetoga privuklo je i u svibnju mnoge njezine štovatelje koji su i ovog 9. dana u mjesecu došli proslaviti njezin dan. Presveto je izložio župnik don Nikola Berišić u prisutnosti sestara Kćeri Milosrđa te raspjeva-

nih vrtićkih mališana s njihovim tetama odgajateljicama. Potom su pristizala i djeca iz škole.

Tko se zatekao u popodnevним satima u svetištu, mogao je čuti pouku fra Ivana Lelasa koji je imao nagovor sestrama o ljubavi prema

bližnjemu. Prema jednoj priči sunce i bura su se nadmetali tko ima veću snagu. Bura je rekla da ona kad zapuše može s ljudi skinuti čak i kaput. Tako je bura počela puhati, a čovjek je kaput još više stezao oko sebe. Videći da je bura neuspješna u svome naumu, sunce je preuzelo svoju ulogu. Počelo je grijati tako jako da je čovjek sam skinuo kaput sa sebe. Tada se sunce obratilo buri rekavši da se ništa ne može postići silom, a toplinom i ljubavlju može puno toga.

Predvečer je započelo zajedničko klanjanje pred Presvetim. Počeli su pristizati najvjerniji štovatelji naše blaženice i djeca, a među njima su najbrojniji bili prvopričesnici. Župni zbor mladih »Stope« pjevao je na svetoj misi koju je

predvodio don Nikola Berišić. U svojoj propovijedi osvrnuo se na svetopisamsku rečenicu: »Tko će naći ženu vrsnu?!«

Mi koji smo u svetištu znamo gdje ćemo naći vrsnu ženu. To je naša blaženica. U svibnju nas posebno poziva na pobožnost prema Majci Božjoj koja je bila skromna i ponizna iako je najveća među svim stvorenjima. U njoj pronalazimo more ljubavi koje skriva veliko blago, ali i spremnost na žrtvu. Učimo se od Isusove majke Marije, ali i od bl. Marije Propetoga biti »vrsna žena« na koju se drugi mogu osloniti. Dao Bog da tako činimo svakim danom sve više i više, bez obzira na to jesmo li žene ili muškarci, mladi ili u naponu snage ili pak već posustali.

Teo Šeparović,
član Odbora za promicanje
štovanja svetosti
bl. Marije Propetoga, Blato

Proslava blagdana sv. Jurja u Potirni i sv. Vincence, mučenice u Blatu

U korizmi se pripravljamo za Uskrs razmatrajući muku Gospodinovu, ali i patnju i bol njegove Majke, Blažene Djevice Marije te strahove i zbunjenost njegovih učenika. Nakon tragedije Velikoga petka i velikosubotnje tjeskobe Uskrs nam donosi olakšanje i radost. Vazmeno se vrijeme podudara s proljećem, kada se budi priroda, tj. sav živi svijet, tako da zbog sve-

ga toga za čas među ljudima prevlada dobro raspoloženje, a tuga se i jad ostavljaju prošlim vremenima.

U takvom ozračju dočekuju se blagdani sv. Jurja, a zatim i sv. Vincence, ranokršćanskih mučenika stradalih u progonima tadašnjega decadentnog društvenog uređenja, na svome vrhuncu svjetovne moći s tehničkim i umjetnič-

kim dostignućima. Sa sljedbenicima prave ljubavi i nenasilja htjelo se obračunati na prilično surov način. Patnje koje su prvi kršćani prolazili teško su danas shvatljive osim onima koji su u Domovinskom ratu prošli pakao zatočeništva srpskih zatvora i logora. Nažalost, i danas se ljude diljem kugle zemaljske muči tjelesno i duhovno, odnoseći se prema njima ispod svake razine ljudskoga dostojanstva zbog njihova uvjerenja, svjetonazora, društvene ili nacionalne pripadnosti...

Tadašnji kršćani lako su mogli izbjeći sve te nevolje, dovoljno je bilo zaniijekati Krista odnosno vrijednosti koje je on poučavao, a koje nisu bile od ovoga svijeta. Usprkos tome ustrajali su do kraja, do smrti. Vjerovalo se tada, a vjerujemo i danas, da im je nadnaravnu snagu u njihovim izmučenim tijelima davao sam Krist. Zbog toga se s poštovanjem odnosimo prema njihovim relikvijama u skupocjenim umjetnički oblikovanim relikvijarima – moćnicima, jer se u njima nalazi sam Krist Gospodin. Svakako ne, kako neupućeni drže, zbog nekakvih magijskih odnosno morbidnih čina.

Kada slavimo blagdane svetih mučenika hodeći stopama njihove vjere, da parafraziram don Antu Mateljana, veseli smo i radosni i često ne mislimo na grozne svršetke njihovih života, nego se više ufamo u njihovu moć uslišanja naših molitava, tj. da nam budu zagovor u Svevišnjega. Znači da im mi u podsvijesti pridajemo veći značaj nego što ga stvarno imaju. Oni za nas nisu samo uzori zbog svog krepkog života i junačke smrti, već i moćni čudotvorci. Takvo shvaćanje uloge svetaca, a prvenstveno mučenika, nije odraz krivovjerja već intuitivna sastavnica pučke pobožnosti koja anticipira božansku moć tih Božjih ugodnika, skrivenu u njihovim zemnim ostatcima, a koja je na tragu one stvarne teologije prema kojoj njihova tijela postaju Božji hram.

Ove se godine 23. travnja, usprkos obilnoj kiši i vjetru, u Potirni okupila dojmjljiva skupina vjernika da slave sv. Jurja. Razlog tome bio je dovršetak radova na svećevnoj crkvi na uzvisini ponad naselja. Tom prigodom dubrovački biskup msgr. Mate Uzinić blagoslovio je novu oltarnu palu – brončani reljef, rad Nikole Dža-

je, akademskog kipara i profesora s Umjetničke akademije u Splitu, a izliven u radionici Nikole Šeparovića u Blatu. Dekan splitske Umjetničke akademije prof. dr. Branko Matulić sa svojim suradnikom mr. Tončijem Borovcem restaurirao je srednjovjekovne posvetne križeve i portalni natpis.

Blagdan sv. Jurja poklapa se s početkom jednotjedne pripreve za blagdan sv. Vincence uz što se vezuje i svečani koncert HGU »Sv. Vincenca«, koja sa svojim gostima uvijek priredi li-

jep kulturni događaj. Ovaj puta dojmu su, pored već tradicionalnog gosta Župnog mješovitog zbora, pripomogli članovi KUD-a »Stari grad« iz Lukavca pored Velike Gorice uspješnom izvedbom pjesama i plesova iz raznih hrvatskih krajeva.

Uvod u proslavu župnoga blagdana započeo je pjevanjem I. večernje koju prati izlaganje moćnika i otvaranje sarkofaga sv. Vincence, a uslijedila je sveta misa za Bratovštinu sv. Vincence pod zaštitom Srca Isusova koju je predslavio don Josip Barišić, čilipski župnik, uz koncelebraciju don Ante Burića, župnika Smokvice i Čare te domaćeg župnika i dekana korčulanskog don Nikole Berišića.

Predvoditelj misnih slavlja na sam blagdan sv. Vincence bio je skopski biskup mons. dr. Kiro Stojanov, u zajedništvu s biskupskim vikarom i izaslanikom dubrovačkog biskupa mons. dr. Petrom Palićem, don Nikolom Berišićem, don Antom Markovićem, don Ivicom Pervanom, don Antom Burićem, don Martinom Palićem te magistrom franjevačkih bogoslova provincije Presvetoga Otkupitelja fra Domagojom Runjom. U homiliji je biskup Stojanov istaknuo vrijednosti kršćanskog života o kojima je svjedočila mlada rimska građanka Vincenca u ranokršćanskom razdoblju, ali i u našim danima bl. Marija Propetoga. Pozvao je Blačane, kao i ostale nazočne vjernike da slijede svijetle primjere ovih dviju svetih žena.

Glavnom euharistijskom slavlju prethodila je veličanstvena procesija blatskim ulicama u kojoj je sudjelovalo mnoštvo vjernika, vjerskih udruga, bratima, redovnica i redovnika te svećenika predvođenih biskupom Stojanovim koji je nosio moćnik sv. Vincence.

Biskup Stojanov posjetio je i svetište bl. Marije Propetoga te Kuću maticu Družbe Kćeri Milosrđa gdje je u samostanskoj kapeli Krista Kralja slavio euharistiju.

**Propovijed
mons. Kire Stojanova,
skopskog biskupa
na blagdan sv. Vincence
u Blatu, 28. travnja 2012.**

mnoštvo koje klikće jednim glasom: »Blagoslov i slava i mudrost i zahvalnica, i čast i moć i snaga Bogu našem u vijeke vjekova. Amen!«

Pokušajte sa mnom pogledati to ogromno mnoštvo odjevenih u bijele haljine, oprane u Krvi Jaganjčevoj i vidjet ćemo našu dragu sv. Vincencu. Eno je – rumena u licu, zrela za život, a hrabro je sazrela za smrt. Eno je – s palmom u ruci, gdje u nebu slavi Jaganjca koji je posred prijestolja, Pastir njezin i vodi ih na izvore voda života. Eno je – s palmom u ruci i svojom mučeničkom krvlju. Podiže svoje svetačke ruke, moli za ovo mjesto i zagovara ovaj narod koji vjeruje u pobjedu Krista Jaganjca, njega koji se raduje zajedništvu svetih i narodu koji ne samo da štuje svece nego ih i rađa, kao što je – evo ovdje – nedaleko od nas rođena, odrasla, a sada u nebu proslavljena bl. Marija Propetoga. I ona je ovdje kao mlada djevojka zagledana u ovo mjesto, zaljubljena u Boga, na ovom grobu sv. Vincence pitala Oca nebeskoga: Kome posvetiti svoj život? Našla je odgovor: Samo Bogu i to raspetome, ali uskrslome koji je jedini spasitelj svijeta, ali i sudac vremena. Da!

Predraga braćo i sestre, kada ovako zanosno i radosno slavimo ovu svetkovinu svoje nebeske zaštitnice, kada nas tako snažni motivi dovode do groba mučenice iz prvih kršćanskih stoljeća, onda se mi kao vjernici i kao štovatelji trebamo zamisliti jesmo li samo čuvari tradicije ili

Draga braćo i sestre, dragi vjernici, radostan sam što ovo sveto slavlje danas mogu slaviti s vama. Tko je ta obučena u bijele haljine, oprane u Krvi Janjetovoj, koja već stoljećima okuplja vas, vjernike dičnog Blata i cijeli ovaj prekrasni otok Korčulu? I ne samo otok, nego i sve one koje su s kućnoga ognjišta otjerale nevolje, glad, ratovi, nerazumijevanja te se ovoga dana ovdje i u svijetu, a napose u Australiji, rado okupljaju na slavlje. Da, ponavljam, tko je ta kojoj svake godine dolaze biskupi i svećenici? Tko je ta kojoj dolaze redovnici i redovnice, a napose vi, dični puče naroda Božjega? I zašto? U koga su zagledane naše vjerničke oči u ovo slavno uskršno vrijeme, ako ne u Krista – Jaganjca koji sjedi na prijestolju i koga okružuje nebrojeno

smo nešto više? I naše su haljine oprane u Krvi Janjetovoj, jer smo oprani vodom krštenja, nahranjeni krvlju euharistije i na tom izvoru postali kršćani. Svetkovina svete zaštitnice – nemojte mi zamjeriti – besmislena je ako nas okuplja samo na slavlje, a ne preobražava u zrelije, odlučnije i jasnije vjernike koji u ovom našem vremenu, ali u istom duhu Isusova nauka svoju vjeru žive, produbljuju i svjedoče.

Pred nama je godina vjere. Danas smo ovdje da bismo se obnovili na grobu sv. Vincence upravo u toj vjeri za koju je ona položila svoj mladi život. Koja je to snaga koja je tako jaka da životu pretpostavi smrt i to mučeničku? Nije Vincenca tek tako mlada umrla, nego je očuvavši svoju vjeru i djevičanstvo podnijela mučeništvo. Pavao nas uči i poručuje da riječ Božja nije okovana. Ona je snaga. No, ono što danas ovdje treba istaknuti zapravo je pitanje našega stava prema toj riječi Božjoj. Riječ Božja je sa-

držana u Svetom pismu i u kršćanskoj Predaji u živoj Crkvi. Ali, ako se toj Božjoj riječi samo divimo ili joj čak i vjerujemo, ali je ne učinimo sadržajem našega »ja« – onda smo kršćanski ateisti. Kršćanska vjera nije tek slušanje i prihvaćanje riječi. Ona je isključivo nasljedovanje. Benedikt XVI. kaže da bi Krist bio tek jedan od vrlo značajnih začetnika nove religije, ako bi njegovi sljedbenici bili samo njegovi slušatelji, a ne i njegovi nasljedovatelji. Važno je, dakle, shvatiti ovo napose tmurno vrijeme u kojem je kršćanstvo pred povijesnim izazovom – ili će se pročistiti ili će ga nestati. Zašto? Ponovit ću, kršćani nisu tek deklarirani – opredijeljeni za Krista, nego su doslovno utjelovljeni Krist.

Brate i sestro, nitko od tebe ne očekuje da samo govoriš o Kristu, a ponajmanje to žele mladi. Došlo je vrijeme kada je taj govor neautentičan, neuvjerljiv ako u tebi nitko ne susretne Krista. Stoga, pred ovom krvlju sv. Vincen-

ce pitam sve vas, i sebe sama, jesmo li vjernici u kojima ljudi mogu prepoznati živoga Krista? Ne prošlost, ne samo tradiciju, nego živoga Isusa zbog kojega se Pavao zlopati sve do okova i spreman je s njime umrijeti da bi s njime živio. Poručuje se učeniku – ako umrijesmo, s njime ćemo i kraljevati.

Sveta Vincenca i nakon toliko stoljeća, danas kraljuje nad Blatom i svim Blaćanima po svijetu, samo zato što je ustrajala u patnji, što je Krista svjedočila i što je u sebi utjelovila božansku istinu kršćanske vjere i tako svojom krvlju ušla u kraljevstvo spašenih. Time se otvara druga tema našega razmišljanja, a to je hrabrost svjedočenja. Ponovit ću, prva misao koju danas želim istaći jest činjenica: u suvremenom svijetu biti živi Krist. Inače, kršćanstvo nema smisla. Druga činjenica je na koju nas Pavao upozorava, da ne možemo zaniijekati svoje kršćanstvo pred izazovima modernog vremena – relativizma istine, hedonizma, konzumizma materijalnih dobara. Tom duhu nesolidarnosti i materijalizmu moramo se suprotstaviti većim vrednotama. Te vrednote dolaze od Boga, a to je upravo život kao najveća vrednota, istina s kojom se ne trguje, koju se ne prodaje i poštenje koje se ne izvrgava pukom užitku i ne podčinjava mu se. U ovom vremenu treba biti jasno da je tek malo stado posve svjesno toga da se na svakom mjestu – od mladenačke boli do bolesničke postelje – mora zračiti »svetim prkosom«, a to je da je Bogu najveća vrednota čovjek i zato je i čovjeku najveća vrednota čovjek sam.

Ako se ta ljubav ne bi u nama utjelovila i to poštivanje ljudskog dostojanstva ne bi do kraja poštivalo, prestali bismo biti najveća vrednota. Ne pokazuje li nam upravo ovo naše vrijeme kamo ide čovječanstvo kada se čovjeka svodi samo na brojku, kad ga se pretvara samo u sredstvo? Rasprodali su nam sve imanje – i blago i vinograde i maslinike i plavu obalu. Go-

re nam obala i otoci, zagađuje okoliš, a nemoral zahvaća moždanu srž obitelji i mladosti. Lomi se Blato. Lomi se čovjek. Lomi se svijet, jer nam se oduzima dostojanstvo čovjeka.

Braćo i sestre, vjernici Blata, gore srca! O nama ovisi hoće li nam se uzeti dostojanstvo, čast, prošlost, sadašnjost, slava, identitet. Nije nam problem tuđinac – problem je svakom čovjek on sam sebi. Zato sv. Vincenca dovikuje iz ovoga groba: Budite hrabri, budite svoji, budite svjesni da sve možete staviti na vagu, da sve možete unovčiti, samo nemojte pri tom zaniijekati sebe, prodati sebe i svoju dušu staviti u službu Zloga. Što su vremena teža – teži su i izazovi. Ne bojte se – budućnost imaju oni koji ostanu vjerni, neprodani, svjesni, savjesni i hrabri! Tomu nas uči i na to nas poziva slavlje ove svetkovine. Ako na to nismo spremni, ne bismo je smjeli slaviti. Zar nam to ne govori vrlo jasno i Isus u današnjem evanđelju: »Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu« (Mt 10, 28).

Treća misao ove homilije je nada. Draga braćo i sestre, ipak se povijest ne ponavlja. Ona je učiteljica života, ali vrijeme se ne vraća. Ono što nam poručuje povijest jest činjenica da hod kroz povijest mogu nastaviti samo hrabri. Stoga Isus danas poručuje – Ne bojte se, jer se o vama brine Otac nebeski. Vjera u providnost temeljna je kršćanska vrednota koja ispovijeda da Bog koji ne stvara, a da ne ljubi – ne stvara nijednog čovjeka, a da ga ne želi usrećiti. Bog, dakle, želi tebe, želi tvoju sreću, želi tvoj uspjeh. Ne zaboravi – i ti i ja, jedini smo predmet Božje ljubavi, jer u nama Bog prepoznaje svoju djecu. Kako bi on, kao Otac, mogao zaboraviti svoje čedo? No Evanđelje nam daje odgovor da ipak može. Ne može nas zaboraviti, nego Krist koji nas spašava, ali i tuži, kaže ovako: »Ako se tko odreće mene pred ljudima, odreći ću se i ja nje-

ga pred svojim Ocem, koji je na nebesima» (Mt 10, 33). Zar Isus prijeti? Nikako. Smrću na križu i uskrsnućem od mrtvih on je dokazao da je neizmjereno milosrdan. Ali, ne želi i ne može biti posrednikom za čovjeka koji se odriče svog ljudskog poziva. A biti čovjek – znači biti vrednota. Biti čovjek, napose Božji čovjek – znači biti svjetlo. Isus ne ucjenjuje, ali nas potiče da se ne bojimo tegoba ovoga vremena, nego da hrabro, s puno pouzdanja u Očevu providnost kročimo naprijed. Ne govori li nam i grob bl. Marije Propetoga ovdje u blizini da je na grobu sv. Vincence stekla pouzdanje sve staviti u Očeve ruke? Ova blaženica i dika Blata proglašava teologiju Božjega očinstva kao malo koji svetac u povijesti. Blaćani, vjernici, zar ne osjećamo da nas ove dvije žene upozoravaju, pozivaju i hrabre? Jedna iz trećega stoljeća – posve mlada, nevina i hrabra. Druga iz dvadesetoga stoljeća – odrasla, zrela i kreposna. Ako je ta poruka tako hrabra, tako jasna, kako se ne nadati da će Blato živjeti, preživjeti, da će Korčula cvasti, da će ovaj plemeniti narod Hrvata, koji ovako iskreno štiju svoje zaštitnike, imati budućnost?

I na kraju, pod zaštitu sv. Vincence i u zagovor bl. Marije Propetoga stavljam i svoje i vaše nakane. Neka nam vjera postane život, neka nam život postane svjedočanstvo i neka se nikada na ugasi nada u pobjedu ljubavi nad mržnjom, istine nad laži, dobra nad zlom. Godina vjere koja je pred nama u novoj će evangelizaciji donijet upravo tu poruku: Hrabro, ne bojte se! Stanimo u red, u kolonu onih Božjih izabranika koji u hrabrom življenju vjere čuvaju svoje krsne haljine za bolji svijet.

Neka vam je čestit blagdan sv. Vincence. Amen.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Mirjam Gadža
s. M. Jasminka Gašparović
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Terezija Kvetek
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Danijela Škoro
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetoga.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetoga.hr/glasilo

Glasilo izlazi dvomjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 60 KN • BiH 15 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protivrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

žiro račun: 2390001-1100341407

devizni račun: IBAN: HR26 2390 0011 1003 4140 7,
Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrda
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetoga.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Iskreno zahvalni
za svaki i najmanji dar!**

Vaše sestre Kćeri Milosrda
i štitičnici Zaklade »Bl. Marija Propetoga«

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Mallinova 4, 10000 Zagreb

tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986

Žiro račun: 2408002-1100022172

Devizni račun: 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

Štovanje bl. Marije Propetoga

Uvijek iznova nailazimo na veliko zanimanje za bl. Mariju Propetoga i njezinu karizmu služenja bližnjemu, kao što je to bilo i nedavno u susretu s vjernicima **župe Gospe od zdravlja u Podstrani** i njihovim župnikom **don Petrom Dukićem mlađim** te u Hercegovini sa župljanima **župe sv. Paškala Bajlonskoga u Vitini** i njihovim župnikom **fra Mladenom Sesarom**. Radujemo se skorom susretu s vjernicima **župe sv. Mihovila u Trilju**. Neka nas sve prati zagovor naše blaženice.

Objašnjenje uz naslovnicu – bl. Marija Propetoga skrbila se za djecu, posebice onu bez roditelja i iz siromašnjih obitelji. Uvijek je nalazila načina da ih primi u sirotište i odgoji. Nizom dječjih vrtića koji nose njezino ime Družba Kćeri Milosrda nastavlja karizmu svoje Majke utemeljiteljice, a s. M. Jelena Medved oslikala je taj motiv za dječji vrtić u Zagrebu.

Posveta Družbe Kćeri Milosrđa

Preljubljeni Isuse Kriste, Kralju moj,
posvećujem tebi i tvom presvetom srcu
– utjelovljenoj očevoj ljubavi –
ovu tvoju malu družbu,
i u tebi i po tebi u Duhu Svetom,
preljubljenom Ocu nebeskom
za raširenje slave i ljubavi njegove
po čitavom svijetu i za djela
njegova milosrđa za trpeće i zapuštene.

Prikazujem po tvom presvetom srcu
nebeskom Ocu sve njezine molitve i djela
za raširenje kraljevstva ljubavi i mira
u svim narodima, da te svi uzljube u Ocu
i hvale u Duhu Svetom navijeke.

Daj im svoga svetog duha ljubavi i poniznosti,
da ti budu ugodno prebivalište
i da ti sva Družba bude
osobito ugodno prebivalište.

Sve je za tebe, Kralju moj,
sve tebi predajem, tvoja navijeke

s. Marija Propetoga Isukrsta

(Rim, 16. listopada 1951.)

